

JAMES PONTI

SOCIETATEA SECRETĂ SHERLOCK

corint junior

JAMES PONTI

SOCIETATEA
SECRETĂ
SHERLOCK

Traducere din limba engleză
de Nicoleta Dascălu

corint^vjunior

3

Cu trei săptămâni în urmă

În penultima zi de școală, ultimele două ore au fost rezervate pentru ca fiecare club să poată avea o petrecere de sfârșit de an. Consiliul elevilor a organizat în sala de sport un eveniment de semnare a anualelor. Trupa, corul și orchestra au organizat o sesiune de dans în sala de muzică. Iar cluburile de spaniolă și franceză au transformat cafeneaua într-un târg de gastronomie internațională.

Între timp, eu eram în bibliotecă cu toți ceilalți membri ai Societății secrete Sherlock. Și prin „toți” mă refer la Yadi și Lina. Asta e tot. Eram doar trei. De fapt, în prima jumătate a anului am fost doar doi; dar Lina s-a alăturat echipei în ianuarie, după ce s-a mutat aici din Wyoming.

Eu și Yadi eram prieteni foarte buni din clasa a doua, când fuseserăm cei mai slabi doi jucători din

echipa de baseball din Liga Mică. Într-un meci în care am fost eliminat de două ori și am comis trei erori în aceeași repriză, el s-a așezat lângă mine la capătul îndepărtat al băncii și mi-a zis că sunt *el mejor amigo* al lui. De atunci am fost inseparabili. Într-atât, încât oamenii ne confundau adesea, deși nu semănăm deloc.

Lina a fost prima fată care a umblat vreodată cu noi. (Se pare că nu o interesa deloc statutul social.) Era un amestec interesant de calm și de îndrăzneală. Deși timidă din fire, și-a vopsit părul în albastru electric. Și, deși nu vorbea prea mult, era foarte amuzantă. Era, de asemenea, foarte inteligentă și citea enorm. Această dragoste pentru lectură este ceea ce a condus-o la noi.

Îi plăcea să o ajute pe doamna Campos după ore, în bibliotecă, locul unde ne țineam noi ședințele. Ne strângeam în fiecare joi ca să discutăm despre cărți, filme, puzzle-uri sau orice altceva ni se părea misterios. Eram, de departe, cel mai tocilar club de la Școala gimnazială Carver, motiv pentru care am fost foarte surprinși să o vedem Zoe intrând în bibliotecă.

— În sfârșit! a spus ea, exasperată. V-am căutat peste tot. Nimeni dintre cei pe care i-am întrebat nu auzise de Societatea secretă Sherlock.

A clătinat din cap.

— Apropo, nu pot să cred că i-ai dat clubului numele tău.

— Nu i-am dat numele meu, am spus, defensiv. L-am numit după Sherlock Holmes. Este un club de mistere.

Zoe a râs.

— Păi e clar un mister pentru toți ceilalți elevi. Deci ți-a reușit.

— Ce cauți aici? am întrebat. Vrei să devii membră?

— Nu prea. Am nevoie de cheia ta de acasă.

— De ce?

— Pentru că am uitat-o pe a mea și acum mă duc acasă.

— Mai sunt două ore de școală, am răspuns eu.

— Dacă nu faci parte dintr-un club, pleci mai devreme, adică eu mi-am terminat programul pentru azi.

— Dar ești într-o grămadă de cluburi, a spus Yadi. Ești vicepreședinta consiliului elevilor.

— Dar azi nu sunt.

Atunci mi-a picat fisa.

— Este vorba despre tabăra de vară, nu-i așa?

De curând, apăruseră probleme în paradisul fetelor populare. Zoe și cele mai bune două prietene ale ei erau șmecherele clasei a șaptea. Yadi și cu mine le po-recliserăm Cerbere, după câinele-monstru cu trei capete care păzea intrarea în lumea subterană. (Faptul

că foloseam frecvent referințe din mitologia greacă era un indicator solid pentru cât de tocilari eram.)

Problema era că Brooke și Chelsea plecau într-o tabără de vară foarte la modă, în Maine, iar părinții nu o lăsau pe Zoe să meargă. Acest lucru a condus la săptămâni de certuri și nenumărate uși trântite acasă. Lucrurile s-au agravat când o altă fată din clasa lor s-a înscris în tabără și a început să argumenteze că și Zoe trebuie să meargă cu ele.

— Nu contează despre ce este vorba, a răspuns. Eu doar vreau cheia.

— Ți-o dau, dar tot nu poți merge acasă, am spus.

— Nu intenționez să petrec două ore ascultându-i vorbind despre războiul culorilor.

— Ce e războiul culorilor? a întrebat Yadi.

— Habar n-am, a spus Zoe. Dar se pare că e o mare șmecherie din tabără.

— Păi, nici asta nu poți face, am răspuns. Ești blocată aici, cu noi.

— Adică?

— Pentru petrecerea noastră de sfârșit de an, doamna Campos a transformat biblioteca într-o cameră de evadare, am explicat eu. Toate ușile sunt blocate.

Zoe a încrimenit.

— Atunci deschide una.

— Eu nu pot să deschid nicio ușă. Cheia e ascunsă. Asta e toată miza jocului. Trebuie să o găsim.

— V-a încuiat pur și simplu înăuntru? a spus ea, neîncrezătoare. Și dacă e un incendiu sau altceva de genul ăsta?

— Atunci folosim ieșirea de urgență, am spus.

— Cred că poți ieși pe acolo, dacă vrei, a sugerat Lina. Deși asta va porni toate alarmele și va întrerupe toate petrecerile. Nu cred că vrei să fii persoana *aceea*.

Zoe s-a gândit puțin.

— Bine, s-a învoit. Haideti să rezolvăm misterul. Unde este?

— Mai întâi trebuie să punem lucrurile în ordine, am explicat.

— Cum zici tu.

Ne-am strâns în jurul unei mese și toată lumea (cu excepția lui Zoe) a recitat textul pe care îl spuneam la începutul fiecărei ședințe. „Suntem Societatea secretă Sherlock. Activitatea noastră este să știm ce nu știu ceilalți.”

— Ce-i chestia asta? a întrebat Zoe.

— E dintr-o poveste cu Holmes numită *Aventura rubinului albastru*, am explicat eu. Este sloganul oficial al societății noastre.

— Nu ți se pare puțin exagerat ca un club cu doar trei membri să se numească „societate”?

— Este... o *speranță*, am răspuns.

— Cred că termenul pe care îl cauți este „iluzie”.

— Vrei să găsești cheia? Sau vrei să continui să râzi de noi?

— Pot să le fac pe ambele?

Am ignorat-o și m-am întors spre ceilalți.

— Doamna Campos ne-a lăsat două plicuri.

Am dat un plic Linei și pe celălalt lui Yadi.

Lina a deschis plicul pe care scria *BINE AȚI VENIT!* și ne-a citit:

— „Salutări de la Profesorul Moriarty! Ați fost închiși în biblioteca regală și aveți doar șazeci de minute ca să ieșiți. Pentru a face asta, va trebui să rezolvați o serie de indicii și de ghicitori ca să găsiți cheia. Când sunteți gata de joc, porniți cronometrul și deschideți primul indiciu.”

Am ridicat un cronometru pe care ni-l lăsase doamna Campos și am apăsat dramatic pe buton.

— A pornit jocul!

Zoe și-a dat ochii peste cap, dar nu am băgat-o în seamă.

— Începem!

Yadi și-a rupt plicul și a citit indiciul numărul unu.

Dragă Sherlock,
Am ascuns indicii ca tu să le găsești,
Dă jos învelitoarea, șira s-o pregătești.
Primul loc de căutat
Este volumul meu preferat:

Cu cerneală din apă de var¹ de Anna Graham.

— *Asta* e cartea ei preferată? a spus Lina. Eu nici măcar nu am auzit de ea.

— Nici eu, a adăugat Yadi.

— Apa de var este un fel de cerneală invizibilă care dispare până când o pui deasupra unei surse de căldură sau ceva de genul ăsta? am întrebat.

— Nu analiza prea mult, a spus Zoe în timp ce se plimba prin cameră. Tot ce trebuie să facem este să o găsim și să obținem următorul indiciu. Ar trebui să fie la ficțiune, sub Graham.

Deși noi, restul, încercam să ne bucurăm de nuanțele jocului, Zoe voia doar să-l termine și să găsească cheia ca să poată pleca. A ajuns la G și a început să enumere autorii.

— Gerber, Gibbs, Glaser, Gonzalez, Grabenstein, Graff, Gratz.

A ridicat privirea, enervată.

— Nu e niciun Graham.

— Poate e la nonficțiune, am sugerat.

— O să caut în *Destiny*, a propus Yadi și s-a îndreptat spre un calculator.

— Nu o să-l găsești acolo, a spus Lina.

1. În engleză, în original, *In Lime Water Ink* (n. tr.).

Abia atunci am observat că nu venise după noi la secțiunea de ficțiune. În schimb, se dusesese la dulapul cu jocuri de lângă biroul doamnei Campos.

— De ce nu? a întrebat Yadi. În Destiny sunt listate toate cărțile.

— *Cu cerneală din apă de var* nu este o carte, a răspuns Lina. *Ascultați* numele autorului.

— Anna Graham? am spus, și de data asta, când l-am auzit, am știut la ce se referă. Cum de mi-a scăpat asta? Este o *anagramă*. Literalele nu sunt în ordine.

— Așa este, a spus ea în timp ce lua jocul de Scrabble din dulap. L-a deschis și a aruncat piesele pe o masă, după care le-a extras pe cele care formau cuvintele *Cu cerneală din apă de var*.

Ne-am strâns toți și am încercat să le rearanjăm pentru a găsi un titlu. Am format *Kim Went Airline*, *Liam Kiwi Intern*, și (preferata mea) *Am I Erin Twinkle*? În mod surprinzător, Zoe a fost cea care a rezolvat-o.

— *A Wrinkle in Time! O buclă în timp!*¹ a exclamat ea fără ca măcar să atingă piesele.

Lina a verificat de două ori, entuziasmată, aranjând literalele, și a spus:

— Asta este!

— Cine este autorul? a întrebat Yadi.

1. Madeleine L'Engle, *O buclă în timp*, traducere și note de Andreea Caleman, Editura Arthur, București, 2024 (n. red.).

Lina i-a aruncat o privire dezamăgită.

— Nu știi?

— Nu, doamnă Citește-tot, nu știu, a răspuns el. Dar eu pot spune numele tuturor celor care au jucat ca bază trei pentru Marlins, de la începuturi și până azi. Cu toții știm lucruri pe care alții nu le știu și invers.

— Madeleine L'Engle, a răspuns Lina, în timp ce reveneam la secțiunea de ficțiune.

Am scos cartea din raft și am început să o răsfoiesc, dar nu am găsit niciun indiciu.

— Poate că nu e asta, am spus, dezamăgit.

— Asta trebuie să fie, a răspuns Zoe. Se potrivește prea bine.

— Ce altceva mai spune indiciul? a întrebat Zoe.

Yadi ni l-a citit din nou:

— „Am ascuns indicii ca tu să le găsești. Deci dă jos haina, spinarea s-o pregătești.”

— *Spinarea*, a spus Lina, ca și cum ar fi fost o revelație.

— Ce vrei să spui? am întrebat.

— Indiciul menționează *învelitoare* și *șiră*, adică *supracoperta* și *cotorul*! a răspuns ea. Nu se referă la Holmes, este vorba despre carte.

— Inteligent.

Am dat jos supracoperta și apoi am deschis cartea cât am putut de larg, ca să pregătesc „șira”. Din carte a alunecat o bucată de hârtie.

— Frumos, a spus Yadi în timp ce îi dădea un ghiont Linei.

I-am pasat indiciul lui Zoe, ca să-l citească.

— Indiciul numărul doi, a spus, intrând în joc fără să vrea. „Dragă Sherlock, Recunosc că ești cel mai mare detectiv fictiv din toate timpurile, dar următorul tău răspuns depinde de cât de bine se așază acești tineri detectivi literari.”

A ridicat lista, ca să o vedem.

Petra Andalee
Harriet Welsh
Aven Green
Leroy Brown
Claudia Kincaid

— Trebuie să fie personaje din cărțile polițiste pentru copii, am spus. Voi îi recunoașteți?

— Harriet Welsh este din *Harriet spionează*¹, a spus Lina. Și cred că Claudia este personajul principal din *Fuga la muzeu*².

— Caută-le pe alea și eu le caut pe celelalte pe telefon, a spus Zoe.

-
1. Louise Fitzhough, *Harriet the Spy*, traducere de Laura Sandu, ediția a II-a, Editura Arthur, București, 2025 (n. red.).
 2. Elaine Lobl Konigsburg, *From the Mixed-Up of Mrs. Basil E. Frankweiler*, traducere de Irina Ornea, Editura Arthur, București, 2022 (n. red.).

Biblioteca era aranjată pe genuri, așa că toate cărțile polițiste erau laolaltă, într-o singură secțiune, ceea ce a făcut ca muncă să fie rapidă.

Le-am scos de pe rafturi și le-am adus înapoi la masă.

— Și acum ce facem? am întrebat. Ar trebui să vedem cum se așază. Oare asta înseamnă că trebuie să comparăm poveștile? Sau detectivii?

— Nu, a spus Yadi zâmbind. Pun pariu că trebuie efectiv să așezăm cărțile una peste cealaltă.

Le-am pus una peste alta în aceeași ordine în care erau pe listă numele detectivilor.

Pe urmele lui Vermeer¹

Harriet spionează

Insignificant Events in the Life of a Cactus

Encyclopedia Brown, Boy Detective

Fuga la muzeu

Eram nedumeriți. Ne-am uitat la ele o vreme, neavând nici cea mai mică idee despre cum o să ne ajute. Apoi a intervenit Zoe.

— Sunt primele litere, a spus ea.

— Ce vrei să spui? am întrebat.

Linei nu-i venea să creadă că nu se prinsese prima.

— Evident, ca un acrostih.

1. Blue Balliett, *Chasing Vermeer*, traducere de Carmen-Iulia Bourceanu, Editura Rao, București, 2005 (n. red.).

— Nu știi ce înseamnă asta, a răspuns Zoe. Dar primele litere sunt C-H-I-E-F¹. Indiciul este „șef”.

Asta nu era deloc greu de rezolvat. Unul dintre pereți era decorat cu imagini ale unor locuitori celebri din Florida. Exact în mijloc era un portret al șefului Osceola al tribului Seminole.

— Este în spatele tabloului, a spus Zoe.

Era pe punctul de a se ridica, dar i-am pus o mână pe umăr, ca să o opresc.

— Stai puțin. Trebuie să oprim jocul.

— De ce? a întrebat Zoe.

Am tras adânc aer în piept.

— Pentru că te-am mințit. Ușile nu sunt încuiate.

— Ce? a exclamat furioasă. Vorbești serios?

— Am rugat-o pe doamna Campos să le încuie, dar ea a spus că ar fi fost prea periculos.

— Deci m-ați mințit cu *toții*, a răspuns ea, uitându-se la ceilalți.

— Eu am fost singurul care a mințit, am insistat. Ei nu au făcut decât să nu mă dea de gol.

— Și de ce ai făcut asta?

— Pentru că ai venit aici și ne-ai insultat, pe mine și pe prietenii mei, i-am răspuns. M-am supărat. În plus, m-am gândit că, dacă ai intra în joc, s-ar putea

1. Titlurile în limba engleză formează cuvântul C-H-I-E-E, „șef” (n. tr.).

să-ți placă. Și ar fi ceva ce am face împreună. Mă rog, uite cheia de acasă.

A fost o vreme când Zoe și cu mine făceam o mulțime de lucruri împreună. Mie îmi era dor de acea perioadă, dar ei, evident, nu. Ea nu a răspuns. Doar a băgat cheia în buzunar și a ieșit rapid din bibliotecă.

— Mai bine dormi cu ușa încuiată, m-a avertizat Yadi după ce Zoe a plecat. O să vrea să se răzbune.

— Nu-mi pasă, am spus. Hai să verificăm în spatele lui Osceola!

Pe spatele tabloului am găsit un plic lipit cu bandă adezivă, iar Lina era gata să-l deschidă, când Zoe a intrat înapoi în bibliotecă și a venit direct la noi. Am crezut că urma să țipe la mine, dar, în loc să facă asta, a întrebat:

— Ce scrie?

Nu m-am prins de la început, dar apoi am înțeles că vorbea despre indiciu. Voia să continue să joace. Am zâmbit și eram gata să comentez, dar mi-a făcut semn să mă opresc.

— Nu vorbi și nu mă face să regret asta. Hai să rezolvăm misterul!

5

Agenția

Era ultima zi de școală, prin urmare în cantină era agitație mai mare decât de obicei. Deoarece Carver avea un program special de limbi străine, cu cursuri predate în spaniolă, franceză, italiană și germană, sala de mese era oficial numită Cafeneaua Internațională. Pe ușă era pictat un glob pământesc, iar din tavan atârnavau steaguri din întreaga lume. Din păcate, nimic din toate acestea nu reușea să amelioreze calitatea produselor.

De fapt, mâncarea proastă era subiectul ultimei teorii a conspirației produse de Yadi.

— Totul este păstrat secret, dar consiliul de administrație al școlii a gestionat greșit bugetul cantinei, iar luna trecută a rămas fără bani, ne-a informat el aproape în șoaptă. Deci, în ultimele trei

săptămâni, USDA¹ a livrat containere uriașe cu o pastă nedefinită, purtând eticheta „substanță alternativă pentru alimente”, pe care ei o toarnă în matrițe ca să ia formă de mâncare adevărată. O pot face să arate ca ciocănele de pui, cartofi pai, ca orice îți trece prin cap.

Nu m-am putut abține să nu râd.

— Și unde ai auzit asta?

— Am citit pe internet, a răspuns.

— A, păi, dacă este online, trebuie să fie adevărat, a glumit Lina.

— Ce? Crezi că Channel Six va spune adevărul? a protestat Yadi. Sunt autorizați de guvern și se bazează pe consiliul școlar pentru banii din publicitate. Deschideți ochii! Mass-media locală ia parte la minciună.

Din fericire, fiecare dintre noi își adusesese mâncare de acasă, așa că nu am fost nevoiți să testăm nimic pe propria piele. Deși, când am văzut un copil ducând o tavă cu o friptură Salisbury ce semăna perfect cu un puc de hochei și care înota într-un sos violet, a trebuit să recunosc că asta nu era cea mai exagerată teorie a lui Yadi.

Era gata să ne spună mai multe când am fost întrerupți de o voce neașteptată.

1. United States Department of Agriculture, adică un fel de Minister al Agriculturii din Statele Unite (n. red.).

— Care-i treaba?

Era Zoe cea care se așezase lângă noi. A fost un șoc total pentru că, în perioada în care merseserăm amândoi la Carver, nu îmi remarcasese niciodată prezența la cantină.

— Ce faci aici? am întrebat.

— Este prânzul, și aceasta este sala de mese. Pare că se înțelege de la sine.

— Ce cauți la masa asta?

— Care-i problema? a întrebat ea. Ești îngrijorat că-ți voi distruge reputația de tocilar?

— Puțin, am răspuns.

— Mi-a venit o idee măreață pentru Societatea secretă Sherlock și aș vrea să o prezint tuturor.

Acum chiar nu mai înțelegeam nimic.

— Bine, am spus, precaut. Ce idee?

— Nu acum. Ar putea auzi prea mulți oameni. Vă spun după școală, acasă.

S-a uitat la ceilalți.

— Puteți veni și voi?

— Eu nu am program, a răspuns Lina, așa că... cred că pot.

— Eu oricum mă gândeam să mai stau cu Alex, a spus Yadi.

— Perfect, a răspuns Zoe. Patru și jumătate. Să nu întârziati.

A plecat, iar ceilalți s-au întors imediat spre mine, bănuitori.

— Știi despre ce este vorba? a întrebat Lina.

Am scuturat din cap.

— Habar n-am.

— Eu am, a spus Yadi. E timpul răzbunării. O să ne facă o farsă ca să se răzbune pe noi pentru că am mințit-o în legătură cu ușile.

Lina a încuviințat din cap.

— S-a supărat foarte tare când i-ai spus. A mai vorbit despre asta când ați ajuns acasă?

— Nu a mai vorbit aproape deloc, am răspuns. A stat în camera ei toată noaptea, lucrând la un proiect.

— Atunci asta e, a spus Yadi. Probabil a complotat o răzbunare elaborată, care ne va face de râs la modul epic. Pun pariu că și celălalt Cerber este implicat în asta.

Spre deosebire de teoria lui Yadi privind substanța alternativă pentru alimente, această ipoteză părea complet plauzibilă. Ba chiar posibilă.

Amenințarea cu răzbunarea a stricat puțin plăcerea momentului de altfel vesel care este începutul iminent al vacanței de vară. Mi-am petrecut orele de matematică și științe sociale încercând să ghicesc planul ei, dar fără noroc. Când a sunat ultimul clopoțel, în loc de entuziasm am simțit un fior de groază.

Casa noastră era la aproximativ zece străzi de școală și, pe la jumătatea drumului, ne-am oprit acasă la Yadi.

— Eu am fost cel care a mințit, nu voi doi, am spus, încercând să-i liniștesc. Ce-ar fi să rămâneți voi aici și să mă ocup eu singur de asta? Vă sun când se termină.

— Noi suntem Societatea Sherlock, a spus Yadi. Treaba noastră este să știm ceea ce nu știu ceilalți. Chiar dacă știm că vom fi toți umiliți.

M-am întors spre Lina.

— Și tu?

— Prietenele ei îmi spun Muma Pădurii din cauza părului, a răspuns ea. În acest moment, sunt destul de imună la ele.

— Serios? E îngrozitor, am spus. Zoe ți-a spus vreodată așa?

— Nu, a recunoscut. Dar nici nu le zice nimic celorlalte.

Am mers în liniște o vreme înainte ca Yadi să spună:

— Poate că privim lucrurile dintr-un unghi greșit. Poate ar trebui să ne întrebăm ce ar face Holmes dacă Moriarty i-ar întinde o capcană?

— Tu ai citit majoritatea cărților, i-am spus Linei. Cum s-a descurcat Sherlock?

— Hai să vedem. Moriarty a apărut prima dată în *Problema finală*, a răspuns Lina. Pe parcursul poveștii, Holmes a evitat trei atentate diferite înainte de a decide că cel mai bun plan era să-l înfrunte pe Moriarty la cascada Reichenbach.

— Dar nu ai spus că Holmes a murit la cascada Reichenbach? a întrebat Yadi.

— Ba da, dar și Moriarty a murit tot atunci, a răspuns Lina. Au căzut amândoi în cascadă și au murit. Poate, dacă ne confruntăm direct cu Zoe, o putem aduce la nivelul nostru, metaforic vorbind.

— Cred că vom afla curând, am spus, luând colțul și ajungând pe strada mea.

Mi-am verificat ceasul.

— Mai sunt cinci minute până la ora întâlnirii.

Locuiam într-o casă în stil spaniol, cu două etaje, care avea aproape o sută de ani. Deasupra ferestrelor avea copertine cu dungi verzi și roșii și un acoperiș din țiglă roșie. Lina ne vizita pentru prima oară și a spus:

— Uau, casa voastră e foarte frumoasă!

— Mulțumesc, am răspuns timid.

Mereu mi-a fost puțin rușine de acest lucru, pentru că, acum, familia noastră nu și-ar fi permis să se mute aici.

— Bunicul meu a cumpărat-o acum aproape cincizeci de ani, înainte să devină un cartier de fițe. Mama a crescut aici.

— Poate ar trebui să intrăm prin spate și să o luăm pe Zoe prin surprindere, a sugerat Yadi.

— Bună idee, am spus.

Alea pavată cu cărămidă mergea de-a lungul casei până la un garaj din spatele curții, care fusese transformat într-un apartament pentru bunicul meu. Am luat-o pe acolo și am intrat în salon printr-o ușă glisantă din sticlă. Noi am avut elementul-surpriză, dar până la urmă Zoe a fost cea care ne-a surprins. În loc de farse, pregătise gustări. Pe masa din bucătărie erau așezate o carafă cu limonadă și o farfurie cu fursecurile pe care mama le făcuse cu o seară înainte.

— Mulțumesc că ați venit, a spus ea cu un zâmbet prietenos. Vă rog, luați loc.

Politețea ei prevestea ceva rău. Noi ne-am uitat nedumeriți unul la altul și ne-am așezat.

— Deci a venit și vara în cele din urmă.

Zoe a adăugat un „Uf” exagerat, încercând să pornească o mică discuție.

— Ce planuri aveți? Pleacă cineva din oraș?

Lina a răspuns prima, nesigură:

— Mama și cu mine probabil vom pleca într-o excursie la Washington, DC, în iulie.

— Noi am fost acum câțiva ani, a spus Zoe. Ne-a plăcut foarte mult. Muzeele Smithsonian sunt fabuloase. Și tu, Yadier? Ai vreun plan?

(Faptul că i-a spus pe numele complet m-a făcut să fiu de două ori mai suspicios.)

— Vara asta voi face un documentar în cadrul unui concurs pentru tineri regizori, a spus el. Și probabil că o vom vizita pe *abuela*, în Tampa.

— Familia noastră va merge la Keys pentru o săptămână, la sfârșitul verii, a răspuns Zoe. Mergem în fiecare an. Iar, pentru această călătorie, Alex încearcă să strângă destui bani cât să cumpere o placă nouă pentru *paddleboarding* în picioare.

S-a oprit și s-a uitat la mine.

— Alex, câți bani ai strâns până acum?

— Cincizeci și șapte de dolari, am răspuns, încercând să pricep sensul acestei discuții.

— Și cât o să coste?

— Mult mai mult, am spus.

— Interesant, a făcut ea. E posibil să...

— Termină, am întrerupt-o. Zi-ne ce ai de zis și gata!

— Ce să vă zic? a întrebat ea.

— Farsa prin care te răzbuni pe noi pentru că am mințit în legătură cu ușile și ți-am spus că sunt încuiate?

— Nu știi despre ce vorbești, a spus ea. Nu există nicio farsă.

— Atunci de ce ești drăguță? De ce te porți ca și cum ai fi interesată de noi? De ce ești atât de... *nu tu?*

A început să spună ceva, dar a scos imediat un pliant și mi l-a dat.

— Uită-te la asta.

— „Agenția de Detectivi Societatea secretă Sherlock”, am spus, citind materialul. „Prețuri profitabile. Rezultate rapide. Complet confidențial.” Ce e asta?

— Se numește aliterație, a răspuns Zoe. Este atunci când două sau mai multe cuvinte consecutive încep cu aceeași literă.

— Știi ce este aliterația. Mă refeream la partea cu agenția de detectivi.

— Ah, păi asta vom face în această vară. Toți patru. Așa vei câștiga destui bani ca să-ți cumperi placa pentru *paddleboarding* în picioare și costumul de surfing pe care îl vrei.

— Detectivi?

Ideea era atât de neașteptată, încât nu știam ce să spun.

— Lasă-mă să ghicesc, celălalt Cerber e în camera alăturată și râde de noi, nu?

— Vorbesc foarte serios, a răspuns Zoe. Statutul meu social este amenințat. De ce? Pentru că mama și

tata nu mă lasă să merg în tabără. Și, din moment ce ei controlează banii, au această putere. Ceea ce propun eu ne va aduce bani. Și asta ne va da putere.

— Ai luat-o complet razna, am spus. Nu putem fi detectivi.

— De ce nu? a întrebat. De câte ori ne uităm la filme polițiste, întotdeauna rezolvi cazurile înaintea personajelor.

— Și tu îmi tragi întotdeauna un pumn în umăr pentru că stric suspansul, am precizat.

— Pentru că, atunci când ne uităm la televizor, este enervant, a explicat ea. Dar dacă am rezolva un caz real, ar fi extraordinar. Gândiți-vă la asta! Ieri, indiciile au fost super dificile, dar le-am găsit pe toate. Fiecare dintre noi a rezolvat câte ceva. Am fost o echipă. O echipă eficientă. Ai spus că numele Societății Sherlock se vrea a fi o speranță. Ei bine, *aceasta* este o speranță.

— Și tu ai spus că este o *iluzie*, ceea ce pare mult mai potrivit dacă vorbim despre sugestia ta, am replicat.

— Nu-l băgați în seamă, le-a spus Zoe celorlalți. Ce ziceți? Nu sună distractiv?

— Nu știi, a răspuns Yadi. De obicei fac bani din tunsul peluzelor.

— Eu din babysitting, a spus Lina.
Zoe a ridicat o sprânceană.

— Îți place?

— Nu în mod special, a recunoscut Lina. Este doar o modalitate de a face bani.

— O modalitate *corectă* de a face bani, am intervenit. Yadi și cu mine avem doisprezece ani. Tu și Lina aveți treisprezece. Tunsul peluzelor și babysittingul sunt cumva în sfera noastră de activitate.

— Ceea ce înseamnă că sunt clișee, a plusat Zoe. Dacă vrei să ai succes în afaceri, trebuie să te distingi față de concurență. Elevii de gimnaziu care se ocupă de babysitting sau grădinăresc sunt atât de banali, încât nici nu îi observi. Dar elevi de gimnaziu care rezolvă mistere, asta chiar ar fi senzațional.

— Și unde ai învățat asta? am întrebat. În mulții ani de experiență în câmpul muncii?

— Uitându-mă la TED Talks¹, a răspuns Zoe. Știi tu, prezentările alea online. Sunt amuzante și te inspiră, plus că durează exact cât îmi fac eu manichiura.

— Și una dintre aceste prezentări a fost despre cum să deschizi o agenție de detectivi?

— Nu, a răspuns ea. A fost despre cum să ieși în evidență în loc să încerci să te integrezi. Cum să fii îndrăzneț și să deschizi drumuri noi. Cam asta am face noi.

1. Conferințe globale care promovează idei inovative din mai multe domenii (n. red.).

Ne-am uitat la ea blocați, încercând să înțelegem ce vrea să spună. Lina a fost prima care a reacționat.

— *Sincer*, e o idee genială, a spus ea, entuziasmându-se.

— Incredibil! am exclamat. Chiar crezi povestea asta?

— Trebuie doar să rezolvăm câteva cazuri, iar apoi ni se va duce vestea, a spus Zoe.

— Și cum să obținem măcar un prim caz? a întrebat Yadi.

— M-am gândit la toate detaliile. În prima fază, vom începe cu pliante și cu postări pe rețelele de socializare. Apoi vom dezvolta afacerea cu ajutorul unui blog care evidențiază munca noastră și poate chiar adăugăm un podcast.

— Ni se duce vestea? În primă fază? Dezvoltarea afacerii? am repetat. Câte discursuri motivaționale ai urmărit?

— O mulțime, a spus ea. Sună bine, nu-i așa?

— Dacă stai să te gândești, este practic același lucru pe care l-a făcut Watson pentru Holmes, a spus Lina. El a scris despre cazuri, fapt care a extins reputația lui Holmes și a atras mai mulți clienți.

— Vezi? a spus Zoe. La fel ca adevăratul Sherlock Holmes.

— Doar că nu există niciun Sherlock Holmes *adevărat*, am subliniat eu. El este un personaj de ficțiune.

— Stai să vezi cărțile de vizită pe care le-am creat, a adăugat Zoe. Arată grozav!

— De ce avem nevoie de cărți de vizită? am întrebat.

— Pentru că ne fac să arătăm profesioniști, iar oamenii vor ști că suntem serioși, a spus Zoe. Am întrebat deja la tipografie. Fiecare set de o sută de cărți de vizită costă zece dolari. Asta înseamnă că cei cincizeci și șapte de dolari ai tăi vor acoperi toate cele cinci seturi.

— Stai, de ce plătesc *eu* pentru cărțile de vizită?

— În primul rând, pentru că tu ai bani și eu, nu, a spus ea. În al doilea rând, *asta e* plata pentru că m-ai mințit și mi-ai spus că ușile sunt încuiate.

— Uau. Această agenție nu are nici cinci minute vechime și sunt deja falit. De ce primim cinci seturi de cărți de vizită? Noi suntem patru.

— Îl adăugăm pe bunicul, a răspuns ea. Avem nevoie de cineva care să ne ducă cu mașina în diverse locuri.

— Mi-am auzit numele? a spus bunicul, intrând în bucătărie în pantaloni scurți de înot și cu un tricou decolorat cu Florida Gators¹.

S-a luminat la față când a observat gustările de pe masă.

— Ooh, fursecuri.

1. Numele unei echipe de fotbal american din Florida (n. red.).

— Poți să-i bagi mințile în cap? am întrebat. Zoe vrea să înființăm o agenție de detectivi.

— Chiar așa?

— Și vrea ca tu să fii șoferul nostru.

— Ai avea propriile cărți de vizită, a spus Zoe.
Embosate.

— Hmm, a răspuns el. Tentant, dar cred că voi refuza.

— Ți-am zis eu, am spus.

Bunicul a mușcat dintr-un fursec și a adăugat:

— Totuși, dacă mă numiți Director de transport și logistică, batem palma.

Și uite așa, Societatea Sherlock și-a demarat activitatea.

Un bunic pus pe năzdrăvănii, doi nepoți și cei doi prieteni ai lor, pregătiți să rezolve un mister vechi de secole: ce poate merge prost? Când Alex și Zoe Sherlock, împreună cu prietenii Lina, o cititoare înfocată, și Yadi, un cineast aspirant, decid să-și înființeze o agenție de detectivi ca job deloc plictisitor de vară, nu au prea mare succes. Curând însă hotărâsc să plece în căutarea faimoasei comori a lui Al Capone, infamul gangster american. Membrii Societății secrete Sherlock pornesc astfel într-o aventură care îi poartă (ține-te bine!), printre altele, pe iahturi pline de bani și abandonate în largul mării, ajungând chiar să se confrunte cu o criză ecologică de proporții.

Vor reuși, oare, cei cinci să scape teferi și nepedepsiți?

Pune-ți centura și pregătește-te pentru o misiune plină de pericole și de mistere ce așteaptă să fie dezlegată!

9+

ISBN: 978-973-128-961-8

www.edituracorint.ro